

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

“Ir Petras išli-
pęs iš laivelio, ē-
jo viršum van-
dens, kad ateitų
pas Jėzų. Bet,
pamatęs vėjo
smarkumą, išsi-
gando ir, pradē-
jęs skęsti, sušu-
ko, sakydamas:
Viešpatie, gelbėk
mane! Jėzus, to-
lydžio ištiesęs
ranką nutvėrė jį
ir tarė: Žmogau
menko tikėjimo,
kam abejojai?”
(Mato 14, 29-32)

I. ADVENTO SEKMADIENIS

EVANGELIJA

Luko 21, 25—33

ANUO metu Jėzus kalbėjo savo mokytiniams: Bus ženklų ant saulės, mėnulio ir žvaigždžių, o ant žemės didis išgastis tarp tautų dėliai smarkaus jūros ir bangų užimo; žmonės džiūs iš baimės, belaukdami to, kas turi užėiti ant viso pasaulio; nes dangaus galybės bus pajudintos. Tuomet jie išvys žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didžia galybe ir didenybe. Tiems gi dalykams pradėjus pildytis, pažvelgkite ir pakelkite savo galvas, nes jūsų atpirkimas artinasi. Jis pasakė jiems prilyginimą. Veizdėkite į figų medį ir į visus medžius: kuomet jie jau duoda iš savęs vaisių, jūs žinote arti esant vasarą. Taigi, pamatę visa tai įvykstant, taipogi

LEKCIJA

Rom. 13, 11—14

BROLIAI: jau mums metas keltis iš miego; nes dabar mūsų išganymas arčiau, kaip kuomet įtikėjome. Naktis praėjo, diena gi prisiartino. Todėl meski-me šalin tamsybės darbus ir apsi-vilkime šviesos šarvais! Kaip die-ną, elkimės padoriai, nepasiduo-dami apsirijimams ir girtuoklia-vimams, paleistuvavimui ir begė-dystei, barniui ir pavydai, bet ap-sivilkite Viešpačiu Jėzumi Kris-tumi.

jūs žinokite, kad Dievo karalystė arti. Ištikrųjų sakau jums, nepraeis šita giminė, iki visa tai įvyks. Dangus ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis.

“Tėve Mūsų” Vagone

Viename vagone tarp daugelio keleivių sedėjo ir vienuolis pranciškonas. Norėdami pasityčioti iš vienuolio, jauni vyrukai pradėjo niekus taukšti. Pranciškonas davė suprasti, kad jam tokios kalbos nepatinka. Nepraustaburniai prasi-tarė: “Mes kalbame, ką norime”. Vienuolis atsiliepė: “Taigi ir aš galiu kalbėti, ką noriu”. — “Su-prantama”, atsakė tie. Tada pran-ciškonas persižegnojo ir ėmė bal-siai kalbėti “Tėve mūsų”. Visi susigėdę nutilo.

“Už Kunigo Matau Patį Dievą”

Ispanijos ambasadorius Paryžiu-je Donoso Cortes labai uoliai klausydavo šv. Mišių ir pamokslų. Net ir nuošaliausiame bažnytkaimyje gyvendamas jis stengdavosi neiš-eiti prieš pamokslą. Kada kartą Cortesui buvo pasakyta, ką galima beišgirsti iš paprasto sodžiaus kle-bonėlio, jis gražiai atsiliepė: “Ka-da kunigas kalba, aš už kunigo matau patį Dievą”.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Maldos Apaštalavimas

Bendroji intencija 1940 m. gruodžio mėnesiui, Šv. Tėvo, Pijaus XII-ojo užgirta:

UŽ UŽMIESČIŲ JAUNIMĄ

ŠLANDIENINIS jaunimas tai rytojaus vadai ir visuomenė. Kam pasiseks užvaldyti jaunimą, tas bus sekančios kartos ponas ir valdytojas. Štai matome kaip Kristaus priešai, norėdami išgriauti Bažnyčią, stengiasi kaip galėdami užvaldyti mokyklas. Pasižiūrėkime į Prancūziją dvidešimt metų atgal; arba įsitėmykime ką šandie daro Rusija, Vokietija ar Meksika. Rytojaus visuomenės pobūdis priklausys nuo tokio išauklėjimo — ar tai katalikiško, pagoniško, bedieviško ar komunistiško — koks šandie jaunuomenei bus teikiamas.

Jaunimas, tat, reikalingas rūpestingos Bažnyčios priežiūros; juo labiau užmiesčių jaunimas. Miestuose, katalikiškos mokyklos, parapijiniai veiksmai ir kitoki auklėjimo patogumai, gan skaitlingi ir jaunimui prieinami. Dėl lengvo ir skaitlingo žmonių susibūrimo ir dėl tinkamų medžiaginių patogumų, Katalikiškoji Akcija čia lengvai palaikoma. Tokios aplinkybės jaunimui yra galinga apsauga.

Tačiau užmiesčiuose, kur parapijos išmėtytos, retai apgyvendintos, parapijinė mokykla jau retenybė, jau ne taip lengva savaitės bėgyje turėti tikybinės pamokas, studijų ratelius; panašius ir kitus veikimus jaunimui palaikyti labai sunku, ir daugelyje atvejų, beveik ir negalima. O tačiau

radio, laikraščiai, teatrui ir judamieji paveikslai lygiai užmiestyje kaip ir miestuose skleidžia visokią pavojingą ir laisvamanišką bei bedievišką idėjas ir propagandą.

Šiems nuodams priešingai paveikti būtina reikalingi stiprūs vaistai. Todėl užmiesčio jaunimui apsaugoti ir išgelbėti būtina reikia tos jaunuomenės tarpe įvesti daugiau katalikiško veikimo.

Ypatinga Misijų Intencija:

Už Draugijas Misijoms Remti

**Gruodžio Mėnesio Globėjai:
NEKALTIEJI BERNELIAI**

Gruodžio 28 d.

Kada Trys Karaliai pranešė Erodui, jog žydams gimė karalius Betlėjaus miestelyje, jis labai susirūpino ir nusigando, nes manė galįs netekti savo vietos kaip žydų karalius. Ir išminčiams negrįžus Erodui pranešti kur kūdikis yra, šis baisiai įniršo ir pasiuntė savo beširdžius kareivius visoje apilinkėje išžudyti visus kūdikius, dviejų metų amžiaus ar mažiau. Mūsų Viešpats buvo išgelbėtas; nes angelas pasirodė Juozapui ir liepė jam pasiimti kūdikėlį ir Mariją ir bėgti į Egiptą.

“Pirma kankinių piūtis”, kaip gražiai Bažnyčia tai išreiškia, “tai buvo šios gražios ir švelnios gėlės; mažyčiai kūdikėliai, kurių žaislai buvo krauju apšlakstytos kankinių palmės”. Kūdikių mirtis atnešė neapsakomą skausmą jųjų vargšėms motinoms; tačiau tikėjimo akimis į tai žiūrint, koks

neapsakomas džiaugsmas ir garbės joms ir jų vaikeliams!

LAVYBA

Pasivedimas Dievui. — Galimas daiktas, jog kai kurie išžudytų kūdikių, jei būtų buvę leista jiems gyventi, gal nebūtų buvę išganvoti. Dievas dažnai pakerta jauną gyvybę, kad kartais koks nedorumas ar pavojus vėliau nepakenktų žmogaus gyvenimą. Mūsų gyvenimo ant žemės ilgumas nesudaro jokio skirtumo ar svarbos, jei tik jis baigiasi vienybėje su Dievu. Krvželiai ir bėdymai dažnai yra tik šešėliai Dievo rankos, kuri ištiesta, kad mus išgelbėtų nuo tikrų ir daug pavojingesnių nelaimių.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Gruodžio mėn., 1940 m.

Brangus Promotoriau:

Tuo laiku kai Tamsta gausite lapelius gruodžio mėnesiui, jau arti bus advento laikas ir su juo baigsis vieni ir prasidės kiti Bažnyčios metai.

Advento arba mūsų Viešpaties atėjimo laikotarpis, primena mums kaip išrinktoji Dievo tauta, tam tikslui Dievo siųstu pranašų vadovaujama, rengėsi prie pažadėtojo Mesijo atėjimo. Bažnyčios mintis yra ne tik prisiminti kaip ši ištikima Dievo tauta troško ir rengėsi prie Išganytojo atėjimo, bet taip pat paskatinti savo tikinčiuosius vaikius, kad jie pasektų tą uolų, šviečiantį pavyzdį ir patys trokštų ruošęsi dvasiniam Kristaus atgimimui mūsų širdyse.

“Teateinie tavo karalystė!” Šie žodžiai, paties Viešpaties mums palikti maldoje “Tėve Mū-

sų”, pilnai išreiškia tą gilų troškimą ir pasiilgimą Išganytojo tų žmonių, kurie gyveno prieš Jo atėjimą. Tie žodžiai išreiškia kiekvieno krikščionio troškimą pamatyti Bažnyčią visur ir visad pažanguojančią; tie žodžiai taip pat išreiškia Maldos Apaštalystės tikslą ir siekimus; todėl tie žodžiai turėtų taip pat apimti ir Maldos Apaštalystės promotorių, karštus troškimus ir pastangas. Toks kaip tik ir yra mūsų tikslas — įsteigti Kristaus karalystę pirmiausia pačiuose mumyse, o paskui visų žmonių sielose.

Tai ištikrųjų kilnus tikslas uoliam ir pasišventusiam katalikui. Nesakykime, kad toks užsimojimas per sunkus ir nepasiekiamas. Galime kiekvienas mūsų su Dievo pagalba savo dalį išpildyti. Vieningas tūkstančių promotorių ir milijonų bendradarbių narių veikimas, suburtos visų jėgos, ištikrųjų gali tai padaryti. Mūsų didžiausias suraminimas ir viltis kaip tik turėtų būti šis vieningas veikimas, pagrįstas šios milžiniškos dvasinės kariuomenės malda. Tikrai kilnu ir garbinga darbuotis tokiam aukštam tikslui. Ištikimas kiekvieno Promotoriaus pareigų ėjimas yra geriausia garantija ir užtikrinimas, kad Kristaus karalystė ant žemės skleidžiamą per Maldos Apaštalystės veikimą. Todėl, tegul kiekvienas Promotorius, kaip dovaną mūsų Karaliui ir Išganytojui, tvirtai pasižada ateityje kas kart uoliau ir ištikimiau eiti Promotoriaus pareigas.

Tėvas ir motina, kuriuodu neatlieka savo šeimoje ir Dievo ir prigimties skirtų pareigų, yra verti visos žmonijos prakeikimo.

Eucharistija: Jos Svarba Mums

VISI mes atsimename auksinius kūdikystės laikus, kada mokinomės poterių prie savo motinėlės kelių. Ji mus mokino "Tėve Mūsų" ir aiškino, jog nuo Dievo visa ko gausime jei tik Jo prašysime. Atsimename kaip mes visa savo nekalta širdėle meldėmės. Mūsų maldos negalėjo nueiti niekais, Dievulis stačiai turėjo mūsų maldų išklaudyti ir išklausė. Juk mūsų motinėlė mums aiškiai pasakė jog Dievulis mažųjų maldelių visados nori ir laukia. O paskui, kiek vėliau, kai paūgėjome, mamytė nusivedė mus į bažnyčią, ir ta pati mamytė, prisiglaudus mus prie savęs, pakukždomis mums paaiškino jog čia Dievulio nameliai, jog štai, čia Dievulis gyvena. Kaip gera, kaip malonu mums tada buvo.

Bet dabar, pagyvenę, pasimokinę, karčių gyvenimo vaisių paragavę, mes jau visai kitaip imame į visa tai žiūrėti, visai kitaip manyti. Į Dievą dar gal ir tikime, į bažnyčią iš pripratimo einame, bet jau tas jaunystės visiškas pasitikėjimas, kaip pavasario rasa, saulutei pasirodžius išgaravo. Mums aną metų labai nepasisekė, mes meldėme Dievą, bet nieko iš to nebuvo; pernai liga mus prispaudė, vėl kreipėmės į tą savo mamytės Dievulį, bet Jisai vėl nedagirdo mūsų maldos. Eidavome į bažnyčią, neužmiršdavome nei Dievo Stalo, bet laikui bebėgant, vargams besidauginant, pradavome tą savo tėvelių įkvėptą karštumą, tą savo mamytės įskiepytą pamaldumą. Dabar jau mums

per sunkios bažnyčios durys, per aukšti altoriaus groteliai. Besiklausydami evangelijos sekmadienis po sekmadienio, nekartą mes atsidūstame, galvą palingojame ir, bent patys sau pasiskundžiame: "Ak! Kad Kristus dabar čia būtų, kad dabar galėčiau Jį kur sutikti, Jam pasiskusti! Tai buvo laimingi tie žydai!"

Bet taip besiskųsdami, taip savęs besigailėdami, mes pamirštame, jog tas Pats Kristus visiems mums yra pasakęs: "Jums geriau, kad aš einu, nes jei aš neišiu Ramintojas neateis pas jus, jeigu gi aš nueisiu, aš Jį jums atsiųsiu". Mes neretai pamanome, kaip malonu būtų turėti Jėzų Kristų čia, savo miestelyje, savo parapijoje, pamatyti Jį ligonius gydantį, numirėlius prikeliantį, nuliūdusius guodžiantį, klausimus ir abejones aiškinantį, tiesą skelbiantį, nuodėmes atleidžiantį, silpniesiems ranką ištiesiantį; kaip malonu būtų Jojo veidas pamatyti, balsas išgirsti! O dabar virš visa to randame, kad geriau ir naudingiau mums, kad Jisai prasišalintų, ir kad Šventosios Dvasios nematoma akyvaizda kur kas mums geresnė ir naudingesnė!

Bet kodėl buvo ir yra mums naudingiau, kad Jėzus Kristus mus vienus čia ašarų pakalnėje paliktų?

Jėzus Kristus atsisveikino su šiuo pasauliu, paliko šią žemę, nes Jisai norėjo užbaigti Savo Įsikūnijimo darbą, kurio aukščiausias laipsnis danguje. Nesunku

suprasti, kad Jėzus Kristus gali kur-kas daugiau mumis rūpintis ir Savo įsteigtąją Bažnyčią daug geriau prižiūrėti ir tvarkyti iš dangaus aukštybių, negu bebūdamas čia ant žemės. Aplinkybės, kurios Jį varžė čia, mūsų tarpe, jau danguje nebevaržo, pavyzdžiui, kad ir po iš numirusių prisikėlimo, mes niekad neskaityme, nei negirdime, kad Kristus kada nors būtų buvęs dviejose vietose tuo pačiu kartu, tuo pačiu laiku. O po Jojo į dangų žengimo Jisai visur ir visados mūsų tarpe.

O antra vertus, mūsų Viešpaties kūnui nuo mūsų akių pasislėpus, mes patys galime kur-kas augščiau pakilti ir tobuliau suprasti ir pažinti Jį ir Jojo nuveiktą mūsų naudai darbą. Mūsų Viešpaties didžiausias liūdesys ir nuolatinis susikrimtimas, buvo, kad Jojo mokiniai, Jojo Apaštalai nebegalėjo pakilti aukščiau žemės svajonių, kad nesugebėjo suprasti Jojo Dieviškumo. Jo regiamą žmogaus prigimtį trukdė pirmų mokinių tikėjimą. Buvo be galo sunku įsitikinti, kad šis, jiems gerai pažįstamas žmogus būtų kartu ir Dievas, kad toks galingas žmogus nesiektų gėrybių, šio pasaulio karalysčių. Nebematydami savo Viešpaties kūno akimis, mes ilgai neapsistojame prie Jojo išvaizdos ar Jojo eisenos ar balso, bet žiūrime ir matome Jojo asmens prakilnumą, Jojo idealų ir darbų tobulumą. Niekados pilnai neįvertiname gero žmogaus gyvenimo ar jo darbų iki kol nepasigendame jo; jam gi dingus, mes ilgai apsistojame prie to žmogaus ypatybių, kur randame viso jo tobulumo ir prakilnumo šaltinį. Neveltui ir sena, lietuviška patarlė sako:

“Kol gyvas, šioks toks, o miręs vis geras”. Vaikai nebežino kas yra motinos meilė iki kol netenka jos. Kol Jėzus Kristus begyveno su Savo apaštalais kaip vienas jų, tol jiems buvo labai sunku įsitikinti, kad štai čia, šis asmuo Dievas, ir kad Jojo darbas mus atpirkti ir žmonių prie gero vesti. Kaip buvo su apaštalais, taip būtų ir su mumis dabar, jeigu Kristaus begyventų čia mūsų tarpe. Kristaus mūsų tarpe buvimas nebūtų tokis didelis palaiminimas, tokia didelė laimė, kaip kad dabar mums rodos: mes nuolatos bebėginėtume pas Jį su visais savo kasdieniniais reikalais ir reikalautume, kad Jisai visus mūsų užsiėmimus ir keblumus kruopščiai ir nuodugnai išaiškintų, kad visur ir visados netiktai patartų, bet pirštu prikišami parodytų. Tokiu būdu vien tik Jisai visa darytų. Bet mūsų Viešpačiui prasišalinus, visų mūsų tikėjimas padidėja, patobulėja. Regėdami tik Jojo žmogystę mes greitai galėtume užmiršti Jojo Dievystę. Dabar jam apsigyvenus mūsų bažnyčiose, mūsų altoriuose, Jisai duoda mums progos sustiprinti ir atgaivinti mūsų tikėjimą ir geriau, lengviau, tobuliau pažinti Jojo Dievystę.

Mums dvejopa nauda iš mūsų Viešpaties pasislėpimo ostijoje. Palikęs dangų, nužengęs ant žemės, Kristus buvo ir gyveno tik vienoje vietoje, kur tik saujelė žmonių Jį matė ir Jojo pamokymais naudojosi. Dabar po paskutinės vakarieniės Jisai yra ir gyvena visoje Savo Bažnyčioje. Dabar ne tik keli išrinktieji, ne tik keli išrinktieji, ne tik keli dailė laimingų išrinktųjų sudaro

Jojo būrelį, bet visi, visur ir visados gali Jį pasiekti, su Juoju pasišnekėti, kaip su kaimynu ar prieteliu. Jeigu Jisai būtų likęs čia ant žemės, mes dabar nebegalėtume džiaugtis ir naudotis Jojo buvimu mūsų tarpe, šiandien toji liepsnelė nebeliepsnotų mūsų bažnyčiose. Kristaus varginga kelionė prasidėjo Betliejaus stainelėje iš kur Jisai praskynė ir Savo krauju paženklino taką į Kalvarijos kruvino kalno viršūnę. Arti Kalvarijos kalno buvo ir Alyvų Kalnas, kur Kristus atsisveikino su savaisiais. Bet tik laikinai, nes nuo Alyvų Kalno Jisai užžengė į dangų, o iš dangaus vėl grįžo atgal pas mus ant mūsų altorių.

Tad, jeigu mes atsiminsime, jog Kristus antru kartu iš dangaus nužengė apsigyventi mūsų tarpe ant mūsų altorių, jeigu atsimysime, jog Kristus, būdamas mūsų svečias kviečia mus į svečius, suprasime kodėl mes esame laimingesni net ir už tuos kurie gyveno Kristaus laikais, kurie klausėsi Jojo žodžių, kurie sėdėjo prie Jojo kojų. Visa tai gerai suprātę, atgausime tą savo jaunystės prarastą maldingumą, tą vaikelio pilną pasitikėjimą. Tada nebus mums sunkios bažnyčios durys, tada nebus taip aukšti tie altoriaus groteliai, nes tada žinosime jog už tų bažnyčios durų, už tų altoriaus grotelių mūsų laukia geriausias ir ištikimiausias mūsų širdies draugas. Tada bėgsime pas Jį su visais savo reikalais, nuoširdžiai su Juoju pasišnekėsime kaip su prieteliu. Jis mus išklausys, mus paguos, mums padės.

Vienuolių Nakties Malda

Dr. Petras Batailley (miręs 1896 m.), jaunas Paryžiaus gydytojas, kartą grįžo naktį nuo gydymo. Einant jam pro karmelitų vienuolyną, suskambino varpelis. Sužinojęs, kad tai buvo vienuolių šaukimas nakties maldai, Petras giliai įsidėjo į širdį tą nepaprastą vienuolių paprotį. Pamažu atpratęs nuo pasaulio, savo turtus išdalino vargšams, bažnyčioms ir vienuolynams, ir įstojo į vienuolyną. Jau 30 metų vyras įsišventė į kunigus, septynerius metus darbavosi Prancūzijoje, o paskum išvyko į misijas į Mezopotamiją. Bagdado padangėje dar pasidarbavo 30 metų kaip kūno ir sielos gydytojas.

Per Kentėjimus Prie Malonės

Šv. Liudvina, turėdama 15 metų, susilaužė šonkaulį ir per 30 metų nesikėlė iš lovos, o per 7 pastaruosius ligos metus taip buvo stabo ištikta, kad tegalėjo pajudinti tik galvą ir kairiąją ranką. Iš sužeistų vidurių pro burną, nosį ir ausis tekėdavo sugedęs kraujas; žaizdose knibždėjo kirminiai, o galvoje jautė tokį skaudėjimą, tarytum, į ją kas vinis kalinėtų. Be to, prieš pat mirtį jos namus užpuolė plėšikai ir smarkiai ją sumušė. Visa tai šventoji ramiai kentėjo ir dažnai sakydavo: "Viešpatie, atsiųsk dar daugiau kentėjimų, jeigu yra tokia Tavo valia, tiktai, daugindamas kentėjimus, padaugink ir malones".

IŠ MARIJONŲ GYVENIMO

Kelionė į Argentiją

(Trečia Dalis)

Urugvajaus Sostinėje

MUMS išplaukus iš Brazilijos uosto Santos, už trijų dienų priplaukėme prie žiočių La Plata upės. Čionai nebesimatė aukštų kalnų, tik prie aukštokos kalvos buvo išsidrikęs didelis miestas. Tai Urugvajaus sostinė — miestas Montevideo.

Urugvajus, kaip ir visos kitos Pietų Amerikos respublikos (išėjus Brazilija, kame kalba portugališkai), kalba ispaniškai. Tai nedidelė šalis; gyventojų nėra nei trijų milijonų; šiek-tiek mažiau kaip Lietuvoje.

Tai turtingas ir gražus kraštas, su malonu klimatu. Miestas Montevideo didesnis ir puošnesnis negu mūsų Kaunas ar Vilnius, tačiau negalėtų lygintis nei Kauno švarumui, nei Vilniaus bažnyčių gražumui.

Montevideo gatvės siauros, labai siauros ir kreivos, nelyginant kaip mūsų Kauno ar Vilniaus senamiestyj. Jame palmių, lemonių, oranžių medelių apščiai. Čia oras žymiai vėsesnis kaip Rio de Janeiro, ir šiek tiek šiltesnis ir sausesnis negu Argentinos sostinėje Buenos Aires.

Man išeinant iš laivo mane sutiko to miesto lietuvis p. Musteikis. Tai labai malonaus būdo ir jau pagyvenęs žmogus. Jam gelbstint galėjau daugiau to miesto lietuvių namų ir krautuvių atlankyti. Taiposgi susiradau mūsų geradarės čekagietės (nuo Wood

Str.) ponios Reginos Delanty dvi sesutes ir įteikiau joms sesers man įduotąsias lauktuves. Ir koks buvo jūdvių ir jų šeimų džiaugsmas, kad sulaukė tiesioginių nuo savo toli gyvenančios mylimos sesutės žinių ir dovanų; mat gyvenimas toli nuo savųjų svetima-me krašte taip kartus...

Iš mano pirmesnės kelionės žinojau kad Montevideo yra lietuvių mokykla. Atlankiau ir ją. Deja, mokykla mažėja. Dviejuose šešerių skyrių mokyklos kambariuose teradau apie dvidešimts mokinių, kuriuos mokė ponia Savickienė ir viena urugvajietė. Mokykla buvo įkurta ir užlaikoma Lietuvos Respublikos, bet rusams užgrobus Lietuvą, sustojo lietuvių kultūrai pašalpos, mokytojai nebegaudami algų ėmė ieškotis kitų pragyvenimo šaltinių, ir mokiniai ėmė kriksti iš irstančios mokyklos...

Montevideo arkivyskupas dr. Aragone buvo prašęs Tėvų Marijonų atsiųsti vieną misijonierių lietuvių aprūpinimui jo globoj gyvenančių lietuvių tikybinų reikalų, tad užėjau pasiteirauti tuo reikalu. Pasirodė, kad lietuviai jam rūpi, ir norėtų kad lietuvis kunigas čia būtų, kol lietuvių bus nesuprantančių ispaniškai pamokslų ir negalinčių prieiti išpažinties. Bet iš ko tas kunigas gyvens, tai jis nesisielojo. Atskiros lietuvių parapijos tvėrimo esą nei kalbos negalį būti. Lietuviai skaitosi tos bažnyčios parapijiečiai, kurios ribose kuris gyvena, ir įeigos nuo krikštų ar šliūbų eina tos bažnyčios klebonui. Lietuvis gi kunigas, te-

gali sakyti pamokslus, klausyti išpažinčių tose bažnyčiose kurių ribose yra lietuvių. Arkivyskupas pasiūlė kad Argentinoj gyvenantieji tėvai marijonai čia kart kartėmis atvažiuotų lietuviams pasakyti pamokslų ir paklausti išpažinčių, bet neužsiminė kas kelionės lėšas tiems misijonieriams padengs; pora kartų čia arkivyskupo kvietimu jau buvo atsilankę argentiniečiai marijonai, bet vienuolijos lėšomis. Atrodo, kad reikės vienuolijai ir ateityje ne tik dovanai aptarnauti, bet ir patiems lėšas padengti.

Lietuvių Montevideo mieste esame apie 3000; jų daugelis į bažnyčią nebeeina, ir komunistų esama nemaža. Už daugelį lietuvių sugadinimą atsakys p. Vipartas, kuris nuduodamas katalikų kunigą čia suvedžiojo ir piktino žmones kol neišsikraustė į Ameriką, kame irgi nuduodamas katalikų kunigą savo blogą paprotį nepameta.

Vėliau čia buvo du lietuvių kunigu, bet abudu tik po keletą mėnesių teišsilaikė. Viena, juodu sunkioms gyvenimo sąlygoms nebuvo pasiruošę; o antra, vietos lietuviai gyvena labai vargingai, tač, jiems patiems pragyventi nelengva.

Montevideo mieste yra Lietuvos garbės konsulas, bet konsulato personalą mažina. Konsulato sekretorius p-as Stungevičius yra gabus ir labai judrus jaunuolis, ne tik lietuvių, bet ir urugvajiečių tarpe.

Praeitais metais arti šio miesto buvo jūrėse kova vokiečių kariško laivo "Graf Spee" su anglų keliais mažesniais laivais. Po pra-

laimėtos kovos vokiečiai savo laivą paskandino La Platos žiotyse. Dar ir dabar to laivai kriaučiai kyšo iš vandens.

Atkeliavome

Nuo Montevideo ligi Argentinos sostinės Buenos Aires plaukėme tik apie 10 valandų. Visą laiką laivas plaukė jūrų įlanka, kuri klaidingai užvardinta upe (La Plata). Vadinamoji upė taip plati, kad ligi nepriplaukėme Buenos Aires uosto, krantų nei iš vienos pusės nematyti. Vanduo upėje esąs prėskas ir labai drumtas; nuo molio dugne vanduo atrodo gelsvai rausvos spalvos.

Iš laivo miestas Buenos Aires atrodo didingas, nes jo centre yra aukštų, gražių statybų ir paminklų. Prie mūsų Kauno jo lyginti netenka, bet toli jam gražu ligi New Yorko. Visgi jis yra pats didžiausias Pietų Amerikoj miestas, turįs apie du milijonų gyventojų.

Nors miesto pavadinimas reikštų mūsų kalboje "geras oras", tačiau tas yra visai priešinga tikrnybėje. Gamta čia niūki, slėgianti. Oras drėgnas, bauriai drėgnas, kad taip drėgno klimato ligišiol man neteko niekur kitur matyti. Mat miestas yra pastatytų ant žemų prerijų-balų. Kasmet miestas kenčia ne tik nuo potvinių, bet ir nuo kiekvieno labai gausaus lietaus, nes kanalizacija menka ir ne visur įvesta. Praeitais metais, kuomet nuo jurių papūtė smarkus vėjas, vanduo taip aukštai išsiliejo, kad buvo žmonių prigėsiliejo, kad buvo žmonių prigėneteko.

Mes turėjome daug laiko stebėti miestą iš tolo, nes laivas į uostą slinko labai pamažu, todėl pats kelionės galas buvo nuobodžiau-

Freedom to worship God

1620 m., gruodžio 21 d., anglai atėjęnai laivu "Mayflower" atplaukė į Ameriką ieškodami šalies, kur turėtų laisvės Dievą garbinti. Ir iki šiai dienai čia Amerkoje kiekvienas žmogus turi laisvės Dievą garbinti.

sias. Negili upės vaga neleido laivui greitai plaukti, nors pats upės vidurys buvo pagilintas, kad galėtų jūrų didieji laivai įplaukti. Mūsų didelis laivas "Brazil" daug balasto numetė, kad aukščiau iš vandens iškiltų ir galėtų įslinkti į uostą, bet upės dugną vistiek siekė; tač, laivas įrėsi atsargiai, kad

neužplauktų ant seklumos.

Keleivių kantrybė laive, ir jų atėjusių pasitikti lankytojų ant kranto pusėtinai išsekė, kol laivas galų gale buvo pristumtas prie kranto...

Tačiau keleivius laukė dar didesnis "čyščius", būtent perėjimas per argentiniečių muitinę. Ba-

gažų perkėlimas, jų surūšiavimas ir patikrinimas daiktų ėjo taip pamaži, kad nervus visiems nukankino. Praėjo dvi valandos, "muitininkai" nuėjo pietauti, ir mes likusius daiktus tik sugrižę po pietų atsiėmėme.

Vietos lietuvių būrelis atėjo į uostą mus pasitikti. Jų tarpe buvo Lietuvos ministeris p. Graužinis, kun. Andriušis, kun. K. Vengras, kun. Kamandulis, atstovybės sekretorius p. Grišonas, Katalikų Centro pirmininkas p. Padvalskis, muzikas V. Rymavičius, moterų veikėja Vincė Biknevičiūtė, Pius Sakalauskas, "Pietų Amerikos Žinių" redaktorius p. Kliauga, Pavilonis, Br. Verbickas, Alfonsas Galakovičius, Malinauskas, Saleziečių viršininkas kun. Piedmonte.

Pietus tą dieną valgėme mieste, Tėvų Marijonų laikinojoje buveinėje. Gražiai ir labai nuoširdžiai mus broliai marijonai vaišino. Pietūs buvo suaukoti vietos geradarių. Pagamino marijonų virėjas Juozas Jovaiša, gelbstint Pijui Sakalauskui. Pietums atvyko Lietuvos ministeris p. Graužinis, saleziečių viršininkas kun. L. Piedmonte ir Lietuvių Katalikų Centro pirmininkas Ignas Padvalskis. Daugiau svečių nebuvo, bet daugiau vietos nebuvo kukliame, labai kukliame marijonų namelyje. Po ilgos kelionės, jauku ir malonu buvo tarp savųjų.

Nors linksmomis veidais mus vaišino Argentinos marijonai, bet visa kame buvo matyt jų vargingas gyvenimas: namelio ankštumas ir ligi kaulų perverianti šalta drėgmė smarkiai mušėsi pirmyn. Nors atvykome rugsėjo 10 d., kada Amerikoje baigias vasara, bet čionai dar užtikome žiemą. Marijonų na-

melis, kaip ir visų neturtingų žmonių, buvo visai nekūrenamas, sienos šlapios nuo drėgnumo, knygų aptaisai nuo drėgnumo puvėsių pažaliavę, oras drėgnas perdėm šurpliais perveriantis. Be šiltų aptaisų kambariuose nepakenčiama. Į stalą pietums visi sėdome su žieminiais apsiaustais. Kad sušiltume, išėjome laukan prie saulutės... Čia buvo jaučiau, maloniau. Pasirodo, kad žiemos laiku čia saulutė netik šviečia bet ir šildo; saulei šviečiant, čia galima pakęsti ir be krosnių. Bet ligšiol saulutė reta viešnia; lynoja ir lynoja. Brrr. Tik labai pasiturį žmonės čia turi įsitaisę apšildimą namuose...

Svečiams išėjus, ir pirmais įspūdziais pasidalinus ėmėme tvarkyti savo atsivežtus daiktus ir ieškoti vietos nakvynei. Tas nebuvo lengva sutvarkyti. Mat, tėvai marijonai čia turėjo tik tris kambarėlius: viename kambarėlyje buvo kun. K. Vengro ir kun. J. Kamundulio lovos, tarpe jų skrynias su daiktais ir prieškyje spinta, knygoms ir drabužiams. Ant spintos viršaus buvo prikrauta knygų ir sudėtos odinės valizos, kurios nuo drėgmės puvėsių net žaliavo. Jokio stalelio čia nebuvo, nei buvo jam vietos. Šiaip taip dar čia įtalpinome brolio Vaičiūčio skryniją, bet praeiti reikėjo kojoms vietos ieškoti.

Antrame kambaryje prie sienos stovėjo kun. Andriūšo lova, viduryj didokas stalas su kėde ir prie sienos plati argentiniška medinė spinta drabužiams. Po didelių galvojimų ir bėdymų, tą didžiąją spintą atsukome į durų sieną, nors tuomi vieną pusę suvėremų durų užsklendėme; ir taip pasidarė vietos siaurai geležinukei lo-

vai del manęs, kuri tą pačią dieną buvo ir nupirktą Stalą pakeitėme mažesniu iš valgomojo kambario ir dar buvo galima išsprauti po vieną kėdę iš abiejų šonų, nors stalo stalčių nebuvo vietos atidaryti neatėmus kėdės. Spintos viršus buvo gera vieta sukrauti smulkiems daiktams, valizoms ir knygoms, bet spinta per vidurį šiek tiek įlanko, tat reikėjo paremti kad būtų galima jos duris uždaryti.

Trečiasis kambarys tai valgomas, sykiu svečių kambarys priėmimui žmonių su įvairiais reikalais atėjusių ir patarnavo kaipo zakristija. Kambario viduryje stovėjo stolas su keletą kėdžių, vienam pasienij buvo spinta su arnotais, kitame spinta su indais ir mažas stalelis telefonui padėti, šalia kurio dar išspraudėme mano atsivežtąją skrynią su daiktais.

Kadangi nepaisant mūsų pastangų brolio Vaičiailio lovai nesuradome vietos, tat įprašėme mūsų prietelių saleziečių kad laikinai priglaustų jį savo vienuolyne. Vėliaus iškrausčius spintą su arnotais į koplyčią, atsirado vietos valgomajame kambaryje brolio Vaičiailio guoliui, nuo kurios patalines kas rytas prašaliname. Ir taip suėjome gyventi visi kartu. Nors drėgnas šaltis šurpliais krato, ir šiltų viršutinių apsiaustų dienos laiku nei kambaryje nenusiimame, bet viduje — Dievo ir artimo meilės šiluma dėl kurios mes aukojamės vykdami į Argentiną, mus gaivina... Ir vargas teikia malonumo...

Kun. J. J. J.

Apakęs Praregėjo

1915 metais viename Lenkijos miestelyje buvo sunkiai sužeistas 25 metų amžiaus kareivis; jis buvo visiškai apakintas, jam pačiam to neįėjant. Gulėdamas ligoninėje jis vėl laukė, kada praeis taip ilga naktis. Aplankęs nelaimingą jį kunigas atsargiai praiškino, kad dienos šviesos jis jau nebeišvysias, nes sprogdama granata jį visiškai apakinusi. Tada sužeistasis balsu sušuko: "O Dieve! Tai bausmė už Tavo įsakymų nelaikymą!" Susijaudinęs tuojau atliko išpažintį ir, atsisveikindamas su kunigu, tarė: "Apakęs aš praregėjau".

Mandagumas Viską Veikia Palankiai

Karalienė Viktorija kartą kalbėjo savo vyrui despotiškai. Kunigaikštis Albertas pasijuto užgautas jos žodžiais, nuėjo į savo kambarį ir užsirakino. Neužilgo kažkas pasibeldė į jo kambario duris. "Kas ten?" paklausė kunigaikštis Albertas. "Prašu atidaryti, tai aš, Anglijos karalienė". Niekas į tai neatsiliepė. Kiek vėliau pasigirdo tylūs, nedrąsūs žodžiai: "Tai aš, Viktorija, tavo žmona". Argi reikia pridurti, kad durys atsidarė ir nesusipratimas pasibaigė? Mandagumas visus veikia palankiai.

Mano broliai, jei kas jūsų nuklystų nuo tiesos, ir kas nors jį sugrąžintų, tas turi žinoti, kad kas sugrąžina nusidėjėlį nuo jo keio klaidos, tas išgelbės jo sielą nuo mirties ir apdengs daugybę nuodėmių. Jok. 5, 19—20.

S. Vaičaitis, MIC.

Melodija Jūros Beribėje

(Marijonas brolis misijonierius poeto akimis pagauna ir mums atvaizduoja jūros gražumą. Tai kelionės į Argentiną vaizdas. Red).

DANGUS ir vanduo. Rytuose — temstančios mėlynos erdvės dangaus; jūroj — juostantieji žali plotai vandens. Remdamiesi tvirtesniu vandenimi, horizonto vakarų pakraščiais telkiasi dideli ir maži iškedentų vilnų debesiai. Kaip ledų kalnai, didesnė debesų pusė rodos pasislėpus vandenij — kyšo tik galvos ir pečiai. Vienoj vietoj, lyg pro miglas, matyti kažkurio kalno viršūnė. Saulė, išraudus ir nuvargus po dienos kelionės, taikosi kur į minkštesnių debesų susibūrimą nusileisti ir pasilsėti. Jūra tyki ir rami. Bangos ritmiškai kyla, leidžiasi ir linksmi viena kitą gainioja. Gyvesnės bangos šoktelėdamos kūliais persiverčia ir svajotąja.

Sutartinį bangų žaidimą valandėlei pertaukia nemandagus iš kažkur atplaukęs laivas. Savo smailu pirmagaliu, jis skrodžia jūros paviršių ir pakliuvusias bangas pusiau perskiria, vienas pasiūsdamas dešinėn pusėn, kitas kairėn. Bangos nevisai patenkinotos, truputį pykdamos ir nenoromis varomos į šalį, laužosi ir puola ant kitų atsiskubančių bangų. Jos vartėliojasi, rutuliuojasi ir nardo iki nedingsta jūros beribėje.

Laivo paskoje lieka ilgas, nusitęsiantis kelias. Dideli ir galingi laivo varikliai nesulaikomi sukdamies, varo laivą pirmyn. Pagavę vandenį tarp savo sparnų, jį įsu-

ka, sumaišo ir sumalę meta šalin. Vanduo šėldamas nešdinasi juo toliau, nirsdamas verda verpetais, o už dešimties sieksnių urduliais verčiasi iš apačios. Pats įkarštis, tako viduryje. Toliau, jis darosi platesnis ir yra žymiai ramesnis. Toli, toli vanduo vėl taikingai susieina, susivieniija ir išlygina įrėžtą kelią. Tartum nieko nebuvę, jūra vėl lygiai banguoja.

Blėstančiuose vakaruose, saulutė jau baigiasi klostytis debesiais ir įsitaisyti poilsui jų prieglobstyje. Debesiai tirštėja ir glaudžiasi arčiau, o ji skubėdama leidžiasi vis gilyn į jų minkštumą. Rytai jau visai sutemę; pats vakarų raudonumas eina tamsyn. Išnyksta paskutinis saulės spindulys. Dieną užgeso. Tamsuma apsupa visą jūros paviršių. Laivas nepailsdamas ištvėringai plaukia toliau. Viskas taip tyku, ramu ir malonu.

“Mano Valia Teišsipildo”

Apsirgo vienos moteriškės vaikas. Gydytojas pasakė, kad nėra vilties vaiką pagydyti. Ateina kunigas ir meldžiasi prie kūdikio lovelės: “Viešpatie, jei tokia tavo valia, suteik kūdikiui sveikatos ir gyvybės.” Išgirdusi tai motina, sušuko: “Ne Dievo, bet mano valia teišsipildo”. Dievas leido, kad įvyko taip kaip motina norėjo. Vaikas išgijo, ir augo ne tik jo kūnas, bet ir jo piktybė. Grauzė jis motinos širdį, erzino ir niekino ją, o galų gale motina susilaukė, kad jos sūnus už savo blogus darbus buvo nužudytas.

Vaizdas iš a. a. kun. Jeronimo Vaičiūno laidotuviu, įvykusių lapkričio 16 d. Čia kairėje matosi J. E. Chicagos arkivyskupas Samuel A. Stritch, kuris davė paskutinę absoliuciją; šalia jo stovi kun. Ignas Albavičius.

A. A. KUN. J. VAIČIUNAS

Šv. Antano parapijos, Cicero, Ill., ilgametis klebonas, Kun. Jeronimas Vaičiūnas mirė lapkričio 12 d., 1940 m., Seserų Kazimieriečių Loretto ligoninėje, Chicagoje.

A. a. kun. Jeronimas Vaičiūnas gimė vasario 26 d., 1882 m., Rudžių kaime, Šakių apskrityje. 1898 m. birželio pabaigoje atvyko Amerikon. Apsistojo Montello, Mass., kur dirbo ir vakarais mokėsi. 1900 m. nuvyko į Bostoną, kur taip pat dirbo ir mokėsi. 1904

m. įstojo į Valparaiso universitetą, kurį baigė 1910 m. Tais pačiais metais buvo priimtas į Niagarą universitetą ir Our Lady of the Angels seminariją, kur baigė filosofijos ir teologijos mokslus. 1915 m., gegužės 29 d. buvo išvestas kunigu šv. Vardo katedroje, Chicago, Ill.

Šv. Jurgio parapijoje, Chicago, Ill., darbavosi du metus. Kovo 8 d., 1918 m. buvo paskirtas šv. Antano parapijos, Cicero, Ill., klebonu, kur iki mirties garbingai atliko pastoracijos darbą. Per savo klebonavimą šv. Antano para-

pijoje jis padidino parapijos mokyklą, pastatė bažnyčią ir kleboniją, nupirko ir išremontavo serims mokytojoms namą. Parapiją paliko gražioje tvarkoje.

Kun. J. Vaičiūnas buvo žymus Amerikos lietuvių veikėjas, taurus lietuvių patrijotas ir didis rėmėjas Amerikoje lietuvių vienuolių ir ypač rėmė Tėvų Marijonų Kongregaciją. Jisai buvo tikras lietuvių katalikiškos spaudos apaštalas; jis gausiai rėmė Kristaus Karaliaus Laivą ir buvo Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Amžinas Narys. Šimet pavasarį šventė savo kunigystės 25-metų sidabrinį jubiliejų.

A. a. kun. Jeronimas Vaičiūnas buvo palaidotas lapkričio 16 d. šv. Kazimiero kapinėse, Chicago, Ill. Jojo laidotuvėse dalyvavo tūkstantinė žmonių minia, daugelis dvasininkų, seserys vienuolės, Cicero miesto vyriausybė ir pats Chicagos arkivyskupas Samuelis Stritch, kuris pasakė pamokslą ir suteikė paskutinę absoliuciją. Gedulo mišias laikė kun. P. Juškaitis, velionies giminaitis iš Cambridge, Mass. Be kitų kunigų laidotuvėse dalyvavo prel. Jonas Ambotas, Hartford, Conn., prel. Mykolas Krušas, Chicago, Ill. ir Tėvų Marijonų Provincijolas, kun. dr. Jonas Navickas, MIC.

Marijonų Bendradarbių Susirinkimas

Lapkričio 17 d. Gimimo Švč. Panelės parapijos (Marquette Park), Chicago, Ill., mokyklos kambary įvyko Marijonų Bendradarbių 5-to skyriaus labai gražus ir skaitlingas susirinkimas, kurį pradėjo pirm. A. Pukelienė, nuta-

rimus perskaitė sekr. B. Nenartonis, o finansų sekr. E. Andreliūnienė priiminėjo ir užrašinėjo įvairius mokesčius.

Susirinkime įsirašė du nauji nariai — Jonas Purtokas ir Ona Papievaitė. Reikia pažymėti, kad Marijonų Bendradarbių 5-tas skyrius smarkiai auga skaičių narių, veik kiekvieną susirinkimą įsirašo naujų.

Buvo skaitytas laiškas kvietimas į Labdarių Sąjungos seimą, kurį susmas priėmė ir paskyrė \$300 aukų; taip pat išrinko atstoves į seimą — A. Rimidaite, Petroškevičienę ir Kazragienę.

Susirinkimas plačiai kalbėjo seimo reikalu, nusitarė surengti vakarą ir abelnai stropiai rengtis, kad viską kuo gražiausiai sutvarkytų ir kad seimą atžymėtų didžiausiu sėkmingumu, kadangi Marijonų Bendradarbių Draugijos seimas įvyks Gimimo P. Šv. parapijoj, vasario 9 d., 1941 m. Tuo atžvilgiu, vietiniam skyriui tenka didelė našta ir atsakomybė. Bet su pagalba didž. gerb. klebono kun. A. Baltučio, skyrius pilnai pasitiki visus sunkumus nugalėti.

Lapkr. 10 d. parapijos salėj Marijonų Bendradarbių 5-tas skyrius turėjo gražų vakarą parapijos naudai. Komisija — O Vilimienė, E. Andreliūnienė, A. Pukelienė ir visas skyrius daug dirbo ir aukojosi, kad vakaras visais atžvilgiais pavyktų. Taip ir buvo. Gerb. klebono kun. A. Baltučio patarimu ir komisijos stropiu rūpesčiu suplanuota graži programa, kurią išpildė Studentų Artistų grupė vadovaujant gabiai ir sumaniai Šv. Kazimiero akademijos alumnei, Aldonai Vilimaitei.

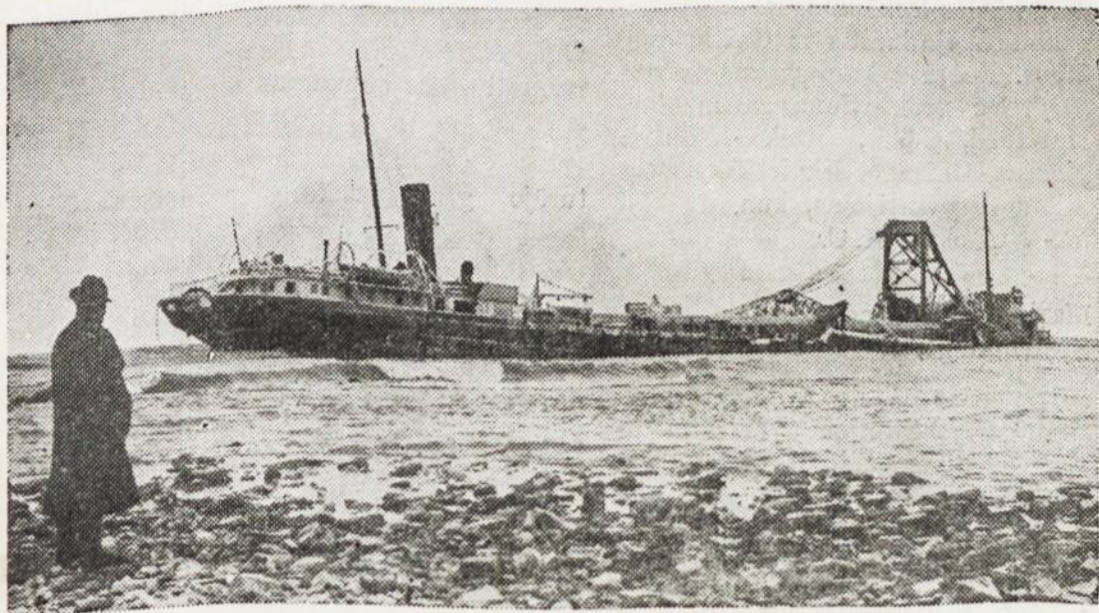
REV PR M JURAS 16
94 BRADFORD ST
LAWRENCE MASS

STEIG

MR

Utah valstijbēs kalnuosē nukrito keleivinis lēktuvas, su kuriuo 10 asmenu žuvo. Čia matome sudužusį lēktuvā.

Per siautusia Michigan ežere audrā bangu išmestas į pakrantę prekinis laivas. Iš to laivo išvaduoti 41 jūrininkas.